

Sygn. akt IV Ua 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku P. K. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową A. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 listopada 2016r. sygn. akt IV U 238/16

oddala apelację.

K. A. J. W.E. W.

Sygn. akt IV Ua 1/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22.11.2016 r. wydanym w sprawie IV U 238/16 Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 9.05.2016r.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i rozważań Sądu Rejonowego:

Decyzją z dnia 9.05.2016 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z 4.03.2016 r. zaliczające małoletnią P. K. do osób niepełnosprawnych na okres do 5.02.2019 r. Podstawą do wydania decyzji było ustalenie, iż schorzenie w postaci niedosłuchu zmysłowo-nerwowego powoduje niewątpliwie niepełnosprawność. Jednocześnie stwierdzono, iż dziecko nie wymaga konieczności stałej i długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W odwołaniu od decyzji przedstawiciel ustawowy P. K.-matka, A. K., argumentowała, iż Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. mało wnikliwie i jednostronnie rozpoznał sprawę. Niedosłuch powoduje bowiem, iż córka musi uczęszczać do specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w W., w którym jest cały czas pod stałą opieką a ona sama musiała zrezygnować z zatrudnienia i opiekować się córką. Gdyby stwierdzono, iż istnieją wskazania z punktu 7 to otrzymałaby zasiłek.

W celu ustalenia czy P. K. wymaga konieczności stałej bądź długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji powołano biegłych lekarzy laryngologa i neurologa. Biegli w swojej opinii (k. 18-20) potwierdzili istnienie u badanej obustronnego, głębokiego czuciowo-nerwowego ubytku słuchu i pogranicza funkcjonowania intelektualnego. Schorzenia te, zdaniem biegłych, czynią badaną niepełnosprawną, ale w żadnym razie nie daje to podstaw do uznania konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób. Brak jest bowiem znacznie ograniczonej zdolności do samodzielnej egzystencji, nie przyjmuje żadnych leków z ordynacji neurologicznej i psychiatrycznej. Korzysta jedynie z leczenia logopedycznego w związku z niedużymi zaburzeniami artykulacji.

Sąd Rejonowy podzielił opinię biegłych w całości, gdyż jest ona wyczerpująca i, jak wynika z jej treści, została oparta na szczegółowej analizie dokumentacji medycznej i wnikliwych badaniach.

Sąd ten zwrócił uwagę, iż stosownie do § 29 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2015, poz.1110), przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych należy rozumieć konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy przy czym: konieczność sprawowania opieki oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, ułatwianiu kontaktów ze środowiskiem, zaś konieczność udzielenia pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzielaniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, współdziałaniu procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż naruszenie sprawności organizmu udokumentowane w toku postępowania w pełni uzasadnia uznanie małoletniej za osobę niepełnosprawną ze wskazaniem konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, natomiast nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Z przeprowadzonego badania oraz wywiadu wynika, że dziewczynka nie wymaga długotrwałej opieki i pomocy w sposób przewyższający wsparcie w porównaniu do rówieśników w tym samym wieku. Dziecko w wieku 13 lat uczęszcza do piątej klasy w Specjalnym Ośrodku Szkolno- (...) w W. dla dzieci słabo słyszących i od pięciu lat mieszka na miejscu w internacie. Jest samodzielna w czynnościach samoobsługowych adekwatnych do wieku, sprawna ruchowo, i nawiązuje prawidłowe kontakty z rówieśnikami. W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd Rejonowy oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Apelację od tego wyroku wniosła ubezpieczona, reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego, tj. matkę. P. K. zaskarżyła w całości przywołane orzeczenie, wnosząc o jego zmianę i uznanie, iż wymaga ona konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Ubezpieczona zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprzyjęciu za podstawę orzekania stanu jej zdrowia oraz mało wnikliwie i krótkowzroczne rozpatrzenie sprawy jak również niekierowanie się doświadczeniem życiowym w odniesieniu do sprawy. W uzasadnieniu apelacji wskazano, iż ubezpieczona ma 90% niedosłuchu oraz wadę wzroku, które powodują, że musi ona uczęszczać do specjalnego Ośrodka Szkolno- (...) w W.. Matka ubezpieczonej, z powodu konieczności sprawowania stałej opieki nad P. K., musiała zrezygnować z zatrudnienia. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w orzeczeniu z dnia 28.02.2014 r. uznał, iż ubezpieczona jest osobą niepełnosprawną i jednocześnie wymaga ona stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy

innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością do samodzielnej egzystencji. Stan zdrowia ubezpieczonej od momentu wydania powyższego orzeczenia nie uległ poprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe i odpowiadające obowiązującym przepisom prawnym. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Podkreślić należy, iż kwestionowany przez ubezpieczoną stan faktyczny sprawy został ustalony przez Sąd pierwszej instancji na podstawie opinii biegłych z zakresu neurologii i otolaryngologii (k. 18 akt sprawy). Biegli ci jednoznacznie wskazali, iż występujące u ubezpieczonej schorzenia nie powodują, by była ona osobą o znacznie ograniczonej zdolności do samodzielnej egzystencji. Stwierdzenie to zostało poprzedzone analizą dokumentacji medycznej oraz badaniem ubezpieczonej. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski wyrażone przez biegłych zasługują na podzielenie. Nie ma natomiast podstaw do podważania wartości dowodowej powyższej opinii. W tym miejscu podkreślić należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13.10.1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W toku postępowania przedstawiciel ustawowy ubezpieczonej nie zgadzał się z treścią powyższej opinii. Nie skorzystał jednak z prawa do zgłaszania wniosków dowodowych. W ocenie Sądu Okręgowego, sporządzona w opinia biegłych w sposób wystarczający wyjaśnia sporną kwestię i nie było podstaw do uzupełniania postępowania dowodowego.

W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji, opierając się na treści wskazanej opinii prawidłowo przyjął, iż ubezpieczona nie jest osobą, która wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Zaznaczyć należy, iż P. K. aktualnie uczy się w szkole specjalnej w W. i mieszka w internacie. W związku z tym posiada zdolność do wykonywania samodzielnie czynności samoobsługowych adekwatnych do jej wieku. Prawidłowo nawiązuje kontakty z rówieśnikami. Zasadne zatem orzekł Sąd Rejonowy, iż ubezpieczona nie wymaga długotrwałej opieki i pomocy w sposób, który przewyższa wsparcie w porównaniu do jej rówieśników.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację ubezpieczonej.